

Arrest

nr. 159 034 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 december 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 juni 2015 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds augustus 2012 in België zou verblijven; zij zich gedurende deze periode volkomen geïntegreerd zou hebben en zij veel mensen in het socio-cultureel milieu zou hebben leren kennen en zij ter staving getuigenverklaringen, een attestation de fréquentation dd. 28.04.2014 en attestations de réussite de l'unité de formation voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 31.08.2012, werd afgesloten op 14.03.2014 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij uit haar land van herkomst zou hebben moeten vluchten om reden van de vervolgingen die ze daar zou hebben ondergaan, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

1.3. Op 29 juni 2015 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“[...] REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.12.2013, haar betekend op 12.12.2013 en op 03.04.2014 uitgesteld tot 13.04.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1 In een eerste en enig middel, werpt verzoekster op, *“Schending van de artikelen 9bis en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de klaarblijkelijke beoordelingsfout, de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 29/06/2015 tegen mijn verzoekster een beslissing van verwerping met bevel om het grondgebied te verlaten van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekster op 15/07/2015 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoekster beweren dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt; Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekster;

3.Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoekster op het grondgebied van België;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat hij sinds 2012 op het grondgebied van België verblijft;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoekster gedurende deze periode zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat dit uit de vele attesten blijkt die mijn verzoekster in bijlage van haar aanvraag neerlegt;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt; Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Verzoekster is van oordeel dat *“de genomen beslissing”* op een *“helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt”* maar te dezen dient de Raad op te merken dat de eerste bestreden beslissing duidelijk motiveert aangaande de elementen die verzoeksters zaak kenmerken zodat haar betoog niet opgaat. Ook de tweede bestreden beslissing stelt rekening houdend met verzoeksters situatie vast dat zij op illegale wijze in het Rijk verblijft. Bovendien, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat een beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekster voert voorts een algemeen bloot betoog inzake de formele motiveringsplicht waarmee niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissingen in concreto tekort zouden schieten in hun formele motivering.

2.4. Voorts poneert verzoekster dat *“de bestreden beslissing”* absoluut geen rekening houdt met haar concrete situatie, maar zij laat na te concretiseren met welke elementen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden, zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht evenmin blijkt.

2.5. Waar de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Door de elementen te herhalen die haar zaak kenmerken en meer bepaald haar integratie in de verf te zetten en door tevens de overtuiging te zijn toegedaan dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, kan verzoekster de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen noch toont ze een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wanneer ze stelt, *“De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds augustus 2012 in België zou verblijven; zij zich gedurende deze periode volkomen geïntegreerd zou hebben en zij veel mensen in het socio-cultureel milieu zou hebben leren kennen en zij ter staving getuigenverklaringen, een attestation de fréquentation dd. 28.04.2014 en attestations de réussite de l'unité de formation voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* Deze beoordeling is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*.

2.7. Er is de Raad ten slotte geen *“algemeen principe van goed beleid”* bekend zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, voor ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA